

Kedves Testvérek!

Amikor az ég erői megrendülnek, amikor a gyötrelmek véget érnek, amikor az életünk a földön befejeződik. Úgy is mondhatnám, hogy a múlandóságunk, a halandóságunk, a végességünk, a tökéletlenségünk a földön véget ér. Jézus nem egyszer beszél erről: „Ezt még én se tudom, hogy ki ül a jobbomon és balomon, ezt a Mennyei Atya tudja.” Hogy mikor jön el a pillanat? Ezt is a Mennyei Atya tudja. Az emberi természetnek most erről az oldaláról elmélkednék az evangélium alapján: halandóság, múlandóság, tökéletlenség, végesség.

Kétségkívül egy életen keresztül tudatosan, nem tudatosan küzdünk, és küszködünk az emberi természetnek halandóságunk és végességünk adottságaival. Lehetőségünk van arra, hogy valamilyen – így mondom most összefoglalva – lélektani választ adjunk. Olyan választ, ami a lélektan tárgyköréből megérthető. Az emberi természetnek erre a részére nem tűnik elégségesnek, ha csak valamilyen lélektani választ adunk, hanem szükségesnek tűnik, valamilyen hitbéli választ, mert ezek nem adnak választ a létezésemre, az életem alapjára.

Az ember egy olyan lény, a létezéséből adódóan, hogy vágyjuk a biztonságot, keressük a biztonságot. Amikor eljutok például oda, átélve azt, hogy a létezésem okán a biztonság egy örök kérdés számomra, ahogyan Jézus azt mondja a kereszten, hogy: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” Ez egy hitbéli válasz. Amit az ember adhat a helyzetére és állapotára számtalan választ, az nem lesz válasz a létezésünkre, mert arra valamilyen hitbéli válaszra van szükségünk. Nem véletlen, hogy éppen Jézusnak a mondatát idéztem abban a kiszolgáltatott helyzetében, azért, mert a hitbéli válaszaink, ha Jézushoz tudnak kapcsolódni, azok valódi válasszá tudnak bennünk alakulni és válni.

Mi az, ami egy kicsit talán több? Isten mire mondaná azt, hogy „Te az én szeretett gyermekem vagy, kedvemet találom benned.” Amikor valaki elkezd úgy élni, hogy nap-nap után azt mondja: „Ahogy ma éltem, szerintem így érdemes.” És onnan tudom eldönteni, hogy így érdemes, hogy szerintem az égből a Mennyei Atya azt mondta volna nekem ma, hogy: „Ma kedvemet találtam benned.”

Az ember minél inkább úgy él, ahogyan érdemes, annál kevesebb dolga van a halállal. Hiszen ha úgy élek, ahogy kihozom magamból a legjobb lehetőségeimet, úgy, ahogy érdemes, annál többet úgysem tudnék tenni. Akkor megtettem, amire képes vagyok. Ha valaki ezt megteszi, nincs dolga a halállal, hanem az élettel van dolga. A válaszuk lehet az, hogy az élet élhető akkor is, hogyha nem értek benne mindent. Olyan fölszabadító, amikor halljuk Jézustól például ezt a mondatot, hogy „A Mennyei Atyám akarata miatt. Lehet, hogy ezt most pontosan nem értem, csak ezt kérte tőlem. És mert Ő kérte tőlem, az elég nekem.” Mert a lélektani választ megadom, megpróbálok mindent megérteni, ami érthető. De közben, ha Isten kér tőlem valamit, azt megteszem az előtt is, hogy

Jézus ebben az evangéliumban annyira szépen és izgalmasan mondja, hogy „Az ég és föld el fognak múlni, kétségkívül a műemlékekkel és az erdőkkel együtt. A szavaim nem veszítenek érvényességükből. A szavaim nem múlnak el.” Amikor a kicsi ember komolyan veszi a nagy Isten szavát, és elkezdünk ahhoz kapcsolódni, és abból táplálkozni, hát Isten szava. A szó teremtette ezt a világot. Az a szó vált meg bennünket. És az a szó mondja nekünk, hogy: „Szeretlek téged.” Milyen szép, ahogy az ember átéli sokszor a saját magányosságát. És mit mond Jézus? „Úgy lesz az, hogy a föld végső határáról is Isten mindenkit összegyűjt.” Mi küzdhetünk a magányossággal, de ez a magányosság a személy voltunkról ad hírt, hogy személyek vagyunk, megismételhetetlenek és rendkívüliek, egyediek. De ennek az az ára, hogy néha magányosnak érezzük magunkat. Szükséges lélektani válaszokat adni a helyzeteinkre és az állapotainkra, de a létezésünkre hitbéli Isten által adott válaszokra van szükségünk. Amen.